

Структурата на родството в субгрупата на калайджиите е сходна с модела на калдерашите и до голяма степен планът на израза е запазен. Характерно е това, че не се прави разлика в терминологията между второ и трето възходящи поколения; а също така и между второ и трето низходящи поколения. Във второ възходящо поколение най-употребяваният термин е мм (мами – баба), макар че може да се срещне и предпочитаното от калдерашите пурани дей.

В първо възходящо поколение по отношение на роднините по права и сребрена линия терминологията изцяло се запазва. Основните разлики спрямо калдерашите са фонетични и настъпват в поколението на протагониста и низходящите поколения. Понятието за брат – *прал* – при калайджиите се запазва, докато понятието за сестра звучи като *пен*, което е и най-разпространеното в страната. Терминът за съпруга й, както и по отношение на всички роднини от мъжки пол по сребрено сватовство в низходящите поколения, се проявява една от характерните фонетични особености на ромския език и употребяваният термин за зет звучи като *джамутро*. По отношение на роднините от четвърта степен по сребрена линия, където калдерашите използват румънските *воро* и *вара*, калайджиите са възприели българската терминология – *Бч* (братовчед) и *бч* (братовчедка).

В първото низходящо поколение се използват понятията *Ч* (чаво – син), което е най-разпространеният диалектен вариант в България и *ч* (чей – дъщеря). За роднините по сребрена линия от трета степен в низходящото поколение се употребяват българските *Вк* (внук) и *вч* (внучка). За да не биват обърквани племенниците и внуците обаче, в разговор подходът към племенниците често е дескриптивен: “*ме пеняко ч’аво*” (син на сестра ми). Всъщност самите понятия за роднините по